

Tomàs Carot
periodista

Josep Pitarch el divendres passat deia que "Al Nord passen coses", i contrastava el relat amb les coses que tenim aturades al Sud, i que no paren de reivindicar-se.

Com que ja ho va exposar magistralment, no tornaré a parlar-ne. He buscat de donar-li el tomb i mirar de trobar-ne aspectes positius. D'aquí que, per no perdre el Nord, hem de mirar cap al Sud.

Certament, no és molt esperançador el panorama, perquè dilluns els pagesos tornaran a tallar carreteres per expressar la inoperància de les autoritats en les promeses de fa un any: finestreta única que no s'ha implementat, simplificació de procediments, etc. A més dels robatoris, i com a exemple en el cas de les Terres de l'Ebre en relació a la caiguda dels preus de l'oli, cal afegir-hi el consum diari d'olives dels estornells, que gairebé s'emporten la meitat de la collita.

L'esperança l'hem de centrar a dei-

xar ben clarament identificat el paper clau del sector primari a l'hora de garantir la sobirania alimentària del nostre país i que cap pagès ni ramader hagi de plegar. Per tant, com a ciutadans, volem garanties perquè el sector primari pugui tirar endavant. Però també que els consumidors apostem decididament pel producte local i de qualitat, tot i que sigui una mica més car. Això és no més un exemple.

L'orgull de Sud, i de reivindicació èpica, l'he trobat amb la iniciativa dels Premis Perifèric, que promouen el retrobament d'un espai geogràfic que ja existia a la primera edat de ferro: el punt de trobada entre Aragó, Comunitat Valenciana i Catalunya, uns 300.000 habitants dels cent catorze municipis agrupats en vuit comarques, l'antiga Il·lervània (les quatre comarques ebreques, les dos del Maestrat, els Ports i el Matarranya).

La política ha anat desfigurant aquesta realitat geogràfica que durant tants segles ha identificat aquestes terres, que cobren força i vigor quan es veu la massa crítica de població, el potencial d'iniciatives, de persones, etc. D'alguna manera es correspon al que va ser l'àmbit eclesiàstic del bisbat, també retallat des de la visió d'una Catalunya centralista, i per què no,

centralitzadora.

La iniciativa ha sortit dels mitjans de comunicació locals d'aquest territori, i compta amb el suport d'altres mitjans a més del Col·legi de Periodistes de Catalunya, entre d'altres. També les administracions públiques donen suport i fan costat als Premis Perifèric.

Es tracta de reconèixer el millor projecte empresarial, el millor producte, la millor proposta sociocultural i el millor projecte mediambiental de cada comarca, per a després escollir el millor Il·lervà de cada categoria. Es complementa amb la identificació dels vuit il·lervans pel món i l'Il·lervà de l'any.

El 10 d'abril hi haurà la gran gala de proclamació de premis. Pot ser una fita històrica que hem de sentir com a molt nostra, i hem d'encoratjar la seua continuïtat i pervivència.

En l'horitzó de 2025 segurament que trobarem moltes altres fites d'identificació amb el Sud, per no perdre el Nord. Per exemple, hem de recordar que enguany es compliran els 60 anys d'"Estampa Popular": artistes tortosins que es van comprometre contra la dictadura. Les seues obres estan al Museu Reina Sofia, i potser serà hora que el Museu de Tortosa n'aculli una sala.

No cal esperar més de cent anys, com s'ha fet amb Francesc Gimeno,

Antoni Casanova i Agustí Querol. Frederic Mauri, que ara té l'obra exposada, en va ser un dels gravadors,

d'Estampa Popular: en acabar la seua exposició pot tindre la continuïtat de la resta d'artistes del grup.

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

By jokin
T'HO DIEN ELS PETITS CORSARIS